

Ellenfelei világbajnokok és európai kupagyőztesek, egy szinttel jobb játékosoktól lophatja el a szakmát edzéseken, mint annak idején Udvarhelyen. Három rákoshegyi csapattársa is regnáló világbajnok a magyar válogatottal. Ő **Tóth Kinga**.

Még tinédzserként, téli hétvégéken, füstös kisbuszban fagyoskodva, pokrócokba burkolózva keltek át a Kárpátokon, hogy meccseljenek Galacon vagy éppen Bákóban, otthonról pakolt szendvicsekkel a hátizsákban. Dicsőséget szereztenek Udvarhelynek, később pedig életben tartották az egyik legsikeresebb sportágot városunkban. Utolsók között hagyta el a süllyedő hajót, akkor is csak azért, mert gerincsérülése miatt eltanácsolták a sportolástól. Ha már itthon nem folytathatta azt, ami életformájává vált, szerencsét próbált Magyarországon.

Négy év kihagyás után

2010 őszén a Rákoshegy csapatánál kapott lehetőséget a bizonyításra. Nagy nehezen megtalálta a Fradi kézilabda-csarnoka alá rejtett tekepályát, ahol a lépcsőről leküldte az őt fogadó edzője, hogy „mutakozzon be”. Nem épp erre számított, de a pár nap múlva kezdődő edzőtáborban hamar befogadták Kingát. Mivel szezon közben érkezett, volt ideje feldolgozni az udvarhelyi és pesti körülmények közti különbséget. Olyan „apróságokkal” is meg kellett küzdenie, hogy **nem három, hanem négy lépésből kell gurítson**.

Kinga munkahelyi elfoglaltsága mellett

igyekszik minél több alkalmat megragadni a fejlődésre. A játéklehetőség érdekében múlt héttől a Budapest bajnokságban is vállalja a megmérettetést, 530 döntött fával és 4–0-ás szettkülönbséggel mutatkozott be a dobogós helyen lévő Rákoshegy B csapatában. Közben pedig csillogó szemekkel mesél az udvarhelyi pályafutásáról – amiket szerintem el sem hinnének a csapattársai. Sztorik pedig vannak bőven arról a nincstelen időszakról, mégis hálás érte, mindegyre elhangzik, hogy „**jaj, én úgy szeretek tekézni**”.

A vele egyidős **György Szilárd** jut eszembe, aki ifi Európa-bajnokként rakta a tüzet a csempekályhába, hogy legalább az ütőjét tudja újra gumizni, ne fagyjon rá a ragasztó. És neki sem adatott meg, hogy itthon teljesedjen ki pályafutása, mindketten akkor léptek tovább, amikor már használhatatlanná vált a terem, ahol elsajátították az alapokat.

A városi stadiont is a földdel tették egyenlővé nemrég, miközben az udvarhelyi labdarúgást legmagasabb szinten képviselő csapat is csak a megyei, vagyis országos negyedik ligában

kallódik. Azóta az asztalitenisz csarnok irigylésre méltóan korszerűsödött, a csapat is jó úton halad dicső múltjának szintje felé. A legjelesebb pingpongosaink pedig Olaszországban és Németországban remekelnek és oktatnak.

Futballistáink is vannak szétszóródva a nagyvilágban, ha nem is élvonalban, de öregbítik a közel száz éves udvarhelyi foci hírnevét, a kilenc év múlva esedékes centenáriumra talán már korszerű stadion és sikeres csapat lesz városunkban.

A Kuvar lábánál a tekepálya is azóta használhatóvá vált, de Tóth Kinga a magyar Szuperligában és a Budapest bajnokságban lengeti Udvarhely hagyományos sportágának zászlaját, amikor ideje engedi, mert ő „úgy szeret tekézni”.